

Franta, Tomáš a vzteklý pes

Alena a Ondra Fischerovi

Ahoj děti, dnes bych vám rád vyprávěl další příhodu kamarádů Franty a Tomáše. Opět byli u babičky na prázdninách. Kromě babičky a dědy bydlel v chalupě také jejich pes Bariš. Nebyl to velký hlídací pes, jen takový obyčejný voříšek. V domě se ale těšil velké oblibě. Kluci si s ním rádi vždycky hráli, ale protože Bariš už byl postarší pán, tedy psík, dával přednost škrábání, lechtání a číhání v kuchyni, aby rychleji než babička ukořistil padající dobroty. Hoši si toho dne hráli na půdě, když najednou uslyšeli naléhavé volání babičky. Podle hlasu poznali, že je zle, protože jinak klidná babička s nervy z oceli, vyškolená řadou letních prázdnin s oběma výtečníky, neměla takové popluchy ve zvyku. „Ogáří, rychle semka dólu!“

Oba sjeli po zábradlí dolů jako blesk. Když dopadli na zem, málem zavalili chudáka Bariše. Ten se na podlaze škubal, kroutil se, hrabal packami a od tlamy mu šla pěna. Bábrlinka chvíli přemýšlela a pak kamenným hlasem pronesla: „Ogáří, asi chýtil tu vztéklinu, co furt hlásíjú rozhlasem, že ju mají lišky. Hoší,“ zavelela babička, „Bariša musíme zachránit, je to na vás, budete na veterině rychléš, než já!“ Ovšem jediný dopravní prostředek pro ogary bylo babiččino a dědovo kolo s nosičem. A tak Bariša naložili do košíku. Leč Barišovi se to vůbec nelíbilo, přepadl přes okraj, první letěl do škarpy Franty a na něho Bariš a Frantu celého oslintal. Když doběhl Tomáš ke krajnici, vyděšeně vyvalil oči a pronesl katastrofickým hlasem: „Tak, a vztéklinu máš aj ty!“ Franta začal něco zmateně koktat, leč Tomáš ho zarazil: „Teď o tom nepřemýšlej, první v pořadí je záchrana chroptícího Bariše.“ Jenže to se řekne nepřemýšlej. Když naskočili na kolo, Frantovi se vybavila ta obrovská jehla se stříkačkou, kterou mu budou píchat do břicha a jiné příšerné nemocniční mučidla a nástroje. Šlápl tak do pedálů, že předjel Trabanta, policejní radar mu naměřil nepovolenou rychlost a teta Tónka sháněla rozprášené husy ještě večer a nasbírala i dost peří na menší polštář.

Na veterinu vpadli jako velká voda. Rozrazili dveře tak prudce, že paní veterinářka úlekem málem shtla propisku, kterou zrovna okusovala. „Bariš má vztéklinu a pokousal Frantu!“ vyhrkl Tomáš. „Dejte ho na stůl, ať se na něho podívám“ rozkázala veterinářka a vyplivla zbytky propisky. Bariše si pečlivě prohlédla, pak ho chytla za tlamu, silou mu ji otevřela, šáhla dovnitř a vytáhla – kost. Drůbeží kost, kterou starý nezbeda Bariš ukradl babičce v kuchyni. Bariš sebou rázem přestal škubat, posadil se a vyplázl úlevou jazyk. „Tak tady máte, hoši, tu vaši vztéklinu.“ A tak Franta nakonec na vztéklinu neumřel.

Tento příběh mě připomněl verš u *Jakuba 3,5*: „Tak i jazyk je malý nástroj, ale dokáže velké věci. Hle, jak malý oheň, a jak velký les zapálí!“ Leckdy si ho nehlídáme a vypouštíme z pusy řeči, které nás potom stojí hodně námahy napravit. Nejlepší je soudit a nic o věci pořádně nevědět, že? Samozřejmě že ne. A zadruhé: tak jako malá kost v krku nám může přidělat pořádně starostí, tak si člověk malým hříchem, třeba drobnou lží nebo podvodem může udělat spoustu problémů. Proto jsem si dal předsevzetí, že budu snažit vždycky přemýšlet, než něco řeknu, a budu se snažit dělat věci pořádně, i když to bude jen malá povinnost nebo úkol. A budu rád, když se v tom ke mně přidáte.